

Arrest

nr. 310 723 van 1 augustus 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS loco advocaat H. VAN VRECKOM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1987.

1.2. De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 september 2018. Op 20 september 2018 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 17 april 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij 's Raads arrest van 9 oktober 2019 met nummer X wordt de verzoekende partij niet erkend als vluchteling en wordt de subsidiaire beschermingsstatus haar geweigerd.

1.3. Op 23 oktober 2019 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 26 februari 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. De verzoekende partij dient geen beroep in tegen deze beslissing.

1.4. Op 6 maart 2020 dient de verzoekende partij een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 13 augustus 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. De verzoekende partij dient geen beroep in tegen de beslissing.

1.5. Op 18 mei 2022 dient de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 30 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. De verzoekende partij dient geen beroep in tegen de beslissing.

1.6. Op 15 september 2022 dient de verzoekende partij haar vijfde en huidige verzoek om internationale bescherming in. Op 8 december 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Dit is de bestreden beslissing:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van etnie Pashayi te zijn en een soennitische moslim te zijn. U bent geboren en opgegroeid in Kohna Deh in het district Kuz Kunar, ook gekend onder de naam Khewa, in de provincie Nangarhar. Toen u klein was, werd uw vader doodgeschoten door onbekenden. Uw familie kreeg een conflict met [H. A.], die een machtige man is in Nangarhar. [H. A.] zei dat uw vader of grootvaders zijn gronden hadden ingenomen of vernield, daarom wilde hij dan weer jullie gronden innemen. Om uzelf te beschermen begon u te werken als lijfwacht van commandant [H. S. K.] in het naburige district Darae-Nur. U werkte twee tot tweeënhalf jaar voor hem en stopte met deze job in 2004. Lang geleden geraakte u gewond bij een bom- of mijnontploffing, die mogelijk te maken had met het conflict. Uiteindelijk verliet u in 2009 Afghanistan omwille van de problemen met [H. A.] en reisde u naar Europa. Toen u in Griekenland was werd het huis van [H. A.] aangevallen. Hierbij kwam zijn vader om het leven en werden zijn vrouw en kind ontvoerd, het kind werd later gedood. [H. A.] beschuldigde u ervan betrokken te zijn bij dat incident.

U verbleef ongeveer drie jaar in Noorwegen, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U kreeg er een negatieve beslissing, ook in beroep. Om deportatie te vermijden verliet u Noorwegen en verbleef u vervolgens in verschillende landen in Europa, waaronder enige tijd in Frankrijk, van waaruit u tevergeefs probeerde Engeland te bereiken. Uiteindelijk besloot u Frankrijk te verlaten en terug te keren naar Afghanistan. Op 25 mei 2015 reisde u per vliegtuig van Frankrijk naar Afghanistan waar u de volgende dag in Kabul aankwam. U reisde meteen verder naar uw dorp.

Een week na uw terugkeer informeerde de 'malek' van uw dorp (dorpshoofd) u dat u nog steeds gezocht werd door [H. A.] en dat men u zou doden. Een week na uw terugkeer kwamen de Taliban u vragen op welke dagen de arbaki's op patrouille kwamen. U wou eerst niet antwoorden, maar een Talib wou u slaan en uw moeder zei dat u hen de gevraagde informatie moest geven, wat u dan ook deed. Tien tot vijftien dagen later werd er 's avonds laat op jullie deur geklopt, uw moeder en uw vrouw gingen kijken en begonnen te roepen. U liep weg naar het huis van de malek. De malek ging vervolgens praten met de onbekenden die naar uw huis waren gekomen en vroeg hen uw moeder en vrouw met rust te laten. Daarna wou uw moeder dat u vertrok omdat uw leven in gevaar was. Enkele dagen later verliet u Afghanistan. U hebt in totaal twintig dagen in Afghanistan verbleven na uw terugkeer. Na uw vertrek kwamen onbekenden vaak naar uw woning vragen naar u. U reisde opnieuw naar Europa en verbleef ongeveer twee jaar in Griekenland. U kwam aan in België op 15 september 2018 en diende hier een eerste verzoek om internationale bescherming in op 20 september 2018. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door [H. A.] of door de arbaki's.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek legde u de volgende documenten neer: een badge van uw werk als lijfwacht, een repatriëringsdocument, drie Franse documenten met betrekking tot uw terugkeer naar Afghanistan, vier medische documenten en vier medische foto's.

Op 18 april 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan het door u beweerde verblijf in het district Kuz Kunar, noch aan uw asielaanvraag. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Ter ondersteuning legde u een bevestigingsbrief van de dorpsoudsten van uw dorp, een kopie van een enveloppe, uw medisch dossier en een aanvullende nota

met een psychologisch attest neer. Op 9 oktober 2019 velde de RvV een arrest waarin de beoordeling en beslissing van het CGVS werden gevolgd.

Zonder België verlaten te hebben diende u op 23 oktober 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat uw problemen nog steeds actueel waren en dat ze zelfs verergerd waren. U verklaarde dat uw familie drieënhalve maand voor uw persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 februari 2020 verdween en mogelijk ontvoerd werd. U voegde voorts toe dat u geen adres, geen dokter en geen geld voor medicatie had en dat u ziek was. Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een document van het Rode Kruis inzake 'tracing', zes medische attesten en een psychologisch attest.

Op 26 februari 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw verzoek niet-ontvankelijk bij gebrek aan nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat de u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België verlaten te hebben, diende u op 6 maart 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u de waarheid had verteld bij uw eerdere verzoeken en dat uw problemen nog verergerd waren. Via het dorpshoofd vernam u dat de politie op zoek was naar u omdat ze dachten dat u een spion was voor de Taliban. [H. A.] zou ook op zoek zijn naar u en uw familie was nog steeds spoorloos. Voorts haalde u aan dat u veel stress had en dat u wou werken in België. Ter ondersteuning van uw derde verzoek legde u de volgende documenten neer: een USB-stick met video's van dorpsgenoten en het dorpshoofd en foto's ter staving van uw problemen en de onveiligheid in uw regio, een brief opgesteld door de imam en het dorpshoofd ter bevestiging van uw problemen en afkomst, kopieën van Belgische verblijfstitels van drie dorpsgenoten en een kopie van een document betreffende een 'tracing'-procedure.

Op 13 augustus 2020 verklaarde het CGVS ook uw derde verzoek als niet-ontvankelijk, een beslissing waartegen u opnieuw geen beroep aantekende.

U verliet België en reisde naar Frankrijk, waar u 45 dagen in een park in Parijs verbleef. Op 22 juni 2020 werden uw vingerafdrukken in Frankrijk genomen. Op 18 mei 2022 diende u in België een vierde verzoek om internationale bescherming in. U stelt dat u een aantal nieuwe elementen hebt. Zo hebt u geen recht meer op medische bijstand, kan u hier in België niet legaal werken zonder verblijfsdocument en stelt u in 2009 naar Noorwegen te zijn geweest. Nadat u hier drie of vier jaar woonde, bent u van hieruit terug naar Afghanistan gerepatriëerd. U zou dit niet eerder vermeld hebben omdat u bang was om teruggestuurd te worden naar Noorwegen. U herhaalt ook dat uw eerder aangehaalde problemen nog steeds actueel zijn en dat u vreest dat de Taliban u zullen vermoorden.

Ter staving van uw vierde verzoek legt u volgende documenten neer: uw geboorteakte, uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en twee medische documenten.

Op 30 augustus 2022 verklaarde het Commissariaat-generaal uw vierde verzoek niet-ontvankelijk. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 15 sept 2022 een vijfde verzoek tot internationale bescherming in. U baseert zich daarbij in eerste instantie op dezelfde asielmotieven die u tijdens uw vorige verzoeken reeds hebt uiteengezet, namelijk dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat u door de groepering wordt beschouwd als een spion, nadat u eerder ook al problemen had gekend met de vroegere lokale politie. U verwijst in deze naar nieuwe documenten die uw problemen in Afghanistan bevestigen. Daarnaast geeft u te kennen dat familieleden van personen die bij de vroegere Afghaanse overheden werkten gevaar lopen. In deze verwijst u naar het gegeven dat uw broer voor de nationale politie heeft gewerkt. Als laatste voegt u toe dat de taliban u zal doden omdat u zich al geruime tijd in het westen bevindt, en men u dus niet langer zal beschouwen als moslim.

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een brief waarin wordt gesteld dat u inwoner bent van het dorp Kohna Deh en problemen kende met de lokale politie, een brief vanwege de politiecommandant van Kuz Kunar district waarin wordt gesteld dat u aan de politie moet worden overgedragen, een brief die uw terugkeer naar het dorp in 2016 en uw problemen met de taliban bevestigt, een dreigbrief vanwege de taliban, een kopie van de taskara van uw broer, een kopie van uw

broers politiebade, een kopie van uw broers bankkaart, kopieën en foto's van zes (trainings)certificaten betreffende uw broers werk bij de nationale politie, foto's van uw broer als soldaat bij de politie en een verder onleesbare kopie van document vanwege "Headquarters United States Forces-Afghanistan".

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste, tweede, derde en vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat uw verklaringen inhoudelijk geen enkel nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bevatten en dat u in eerste instantie blijft verwijzen naar wat u in het verleden reeds hebt uiteengezet, namelijk dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban omdat zij u van spionage zouden beschuldigen (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17, 19 & 20). Vooreerst dient te worden benadrukt dat er in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming reeds door het CGVS werd vastgesteld dat er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door u beweerde herkomst, de door u beweerde asielmotieven en uw daaruit voortvloeiende vrees, hetgeen in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd bevestigd in het arrest met nummer 227223 van 9 oktober 2019. U ging niet in Cassatieberoep tegen dit arrest en bijgevolg geniet dit arrest kracht van gewijsde waardoor de erin vermelde argumenten niet kunnen worden betwist. Uw tweede, derde en vierde asielaanvraag werden vervolgens door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard. U ging niet in beroep tegen deze beslissingen. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidige verzoek om internationale bescherming aanhaalt, zijn in eerste instantie immers in wezen inhoudelijk identiek aan de asielmotieven die u in uw vorige asielaanvragen heeft toegelicht. U beperkt zich zoals hierboven reeds vermeld, louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet en geeft te kennen dat u in wezen geen nieuwe elementen aanbrengt (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 17). Door het louter herhalen van, en volharden in, uw vermeende problemen met de taliban, slaagt u er niet in de vastgestelde bedrieglijkheid ervan op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is. De loutere verwijzing naar reeds eerder gedane verklaringen kan logischerwijze niet als nieuw element gelden dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Wat betreft het gegeven dat u bijkomende documenten, met name kopieën van vier brieven, ter staving van uw zogenaamde problemen hebt neergelegd, dient het volgende te worden opgeworpen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het enigszins mag verbazen dat u zelf geenszins op de hoogte blijkt van de inhoud van deze brieven (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 19). Dat u geheel niet weet wat er juist in deze brieven wordt vermeld, geeft blijk van een aanzienlijke desinteresse van uwentwege, hetgeen

andermaal negatief afstraalt op uw alreeds aangetaste geloofwaardigheid. Uw verklaringen, namelijk dat u ongeletterd bent en deze brieven dus niet kan lezen, biedt in deze weinig verschoning daar u nog steeds in contact zou staan met de malek die u deze brieven zou hebben bezorgd, waardoor u makkelijk in staat zou zijn geweest om bijkomende informatie te verkrijgen. Aan voorgelegde documenten kan bovendien slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat allerhande Afghaanse documenten gezien de graad van corruptie in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg dragen Afghaanse documenten an sich reeds een uiterst geringe bewijswaarde. In deze gaat het bovendien slechts om foto's en foto's van certificaten en dergelijke stukken kunnen echter altijd onderhevig zijn (geweest) aan mogelijk knip- en plakwerk en dragen gezien het weinig officiële en authentieke karakter aldus amper enige bewijswaarde.

Dezelfde redenering dient te worden gemaakt met betrekking tot de door u neergelegde documenten betreffende uw broer en diens zogenaamde werkactiviteiten voor de vroegere nationale politie. In deze dient bijkomend te worden gesteld dat uw verklaringen omtrent de vermeende vroegere werkactiviteiten van uw broer voor de politie een behoorlijk opportunistisch karakter doen vermoeden (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 19). Dat u pas in uw vijfde verzoek voor het eerst een vrees en documenten in dit verband naar voren brengt, doet immers de wenkbrauwen fronsen. Nergens in uw vorige vier verzoeken vermeldde u ook maar enige vrees ingevolge uw broers zogenaamde werkactiviteiten. Het gegeven dat u nu plotsklaps aangeeft dat u als familielid van iemand die voor de vroeger Afghaanse overheid zou hebben gewerkt gevaar zou lopen, is dan ook weinig ernstig te noemen. Uw vierde asielaanvraag dateert daarbij van 18 mei 2022, aldus geruime tijd na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. U rept in het kader van uw vierde verzoek om internationale bescherming echter met geen woord over een mogelijk risico als zogenaamd familielid van een vroegere politieman. Deze vaststellingen brengen uw geloofwaardigheid danig verder aan het wankelen. De eerder vastgestelde misleiding en bedrieglijke verklaringen wat u betreft, waarvoor u tot op heden geen valabele uitleg geeft, plaatsen daarbij een voorbehoud bij uw algemene geloofwaardigheid. Dient hierbij te worden benadrukt dat de geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent uw broers vermeende werkactiviteiten en hieruit volgende dood – inmiddels al meer dan twaalf jaar geleden – alreeds bij uw eerste asielaanvraag in twijfel werd getrokken, hetgeen integraal door de RvV werd overgenomen. Uw bijkomende verklaringen en documenten hieromtrent kunnen met andere woorden op geen enkele manier overtuigen en kunnen niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans op het verkrijgen van internationale bescherming groter maakt.

In de mate dat u nog opwerpt dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan in het vizier van de taliban zou komen omwille van een verblijf in het westen en dat de groepering u hierdoor niet langer als moslim zou beschouwen (DVZ, Verklaring volgend verzoek, Vraag 20), dient te worden aangestipt dat u deze vrijblijvende bewering geenszins in concreto in uw hoofde weet aan te tonen. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen (zie tevens infra). U toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert, zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden gevisieerd of vervolgd. U dient zulks derhalve in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; laat staan dat u in concreto aannemelijk zou maken dat, door wie, waar, wanneer of in welke omstandigheden u daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Evenmin toont u aan dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn, zoals hierboven reeds uitgebreid toegelicht, niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden

ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een

hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar

België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggestuiging van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij voert aan dat zij in 2009 reeds op tweeëntwintigjarige leeftijd Afghanistan heeft ontvlucht en in Europa is aangekomen. Ze heeft het profiel van een verwesterde man die ook specifieke, individuele problemen heeft met de taliban. Dit maakt haar nog kwetsbaarder ten aanzien van de taliban die terugkeerders viseren die gedurende lange tijd het land hebben verlaten. Dit wordt volgens haar bevestigd door specifieke landeninformatie. Gezien de specifieke problemen die zij zelf en haar familie hebben meegemaakt met de taliban zal ze dus wel degelijk worden geviséerd en riskeert ze te worden gearresteerd, gefolterd en zelfs vermoord. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er rekening moet worden gehouden met de risicobepalende omstandigheden zoals de duur van het verblijf in een Westers land, de zichtbaarheid van een persoon, de gedragingen van de persoon en er wordt ook gesteld dat niet uit haar verklaringen kan blijken dat ze in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond voor ze haar land verliet. Ze gaat ook helemaal niet akkoord met de stelling van de tegenpartij als zou de taliban met enig begrip handelen ten aanzien van terugkeerders uit het Westen of Afghanistan die het land zouden verlaten. Verwesterde Afghanen die na een jarenlang verblijf in het buitenland terugkeren naar Afghanistan riskeren slachtoffer te worden van afpersing, ontvoering, foltering en zelfs moord door de taliban en daesh. Ze stelt dat personen die terugkeren naar Afghanistan na jarenlang Afghanistan te hebben verlaten worden verdacht van het hebben van buitenechtelijke relaties, het eten van varkensvlees en het gebruiken van alcohol of drugs alsook het verwaarlozen van verschillende religieuze plichten.

Bovendien hebben Afghanen die in het Westen verblijven vaak bepaalde Westerse waarden en gewoonten geïnterneerd. Ze onderbouwt haar betoog door te verwijzen naar en te citeren uit verschillende rapporten. De verzoekende partij voert aan dat ze Afghanistan verlaten heeft toen ze zeer jong was namelijk tweeëntwintig jaar. Ze is momenteel vijfendertig jaar. Ze verblijft ondertussen dertien jaar in Europa. Ze spreekt Engels en ze heeft gewerkt in België en Noorwegen. Na zoveel jaar in Europa te hebben gewoond heeft ze vele Westerse waarden geïntegreerd en een levenswijze met name haar godsdienstige praktijk en haar professionele en extra-professionele activiteiten die onverenigbaar zijn met het door de taliban opgelegde maatschappijmodel. Haar terugkeer naar Afghanistan in 2015 was moeilijk. Ze heeft een grote afschuw voor de taliban die zeer extreme ideeën aanhangen en die verantwoordelijk zijn voor de dood van haar moeder. Ze heeft dus duidelijk in België een leven opgebouwd en de Westerse normen en waarden geïntegreerd die diametraal staan tegenover de sharialeer die de taliban aan iedereen opleggen. Er kan redelijkerwijs bovendien worden aangenomen dat ze bepaalde persoonlijke uitingen heeft aangenomen die afwijken van de Afghaanse samenleving maar die niet altijd spontaan kunnen worden onderdrukt zoals haar omgang met andere mensen, haar waarden, haar uitingen en haar lichaamshouding. Op zijn minst loopt ze het risico om te worden vervolgd op grond van politieke en/of religieuze overtuigingen die haar kunnen worden toegeschreven op grond van persoonlijke kenmerken die ze niet consequent zal kunnen verbergen. Ze riskeert ook te worden vermoord door de taliban omwille van haar eerdere problemen. Dit zorgt ervoor dat ze wel degelijk kan worden gezien als een terugkeerder die een verhoogd risico loopt op vervolging omwille van verwestering, gezien ze ook in België heeft geleerd dat het anders kan en dat respect voor andere godsdiensten mogelijk is. Het feit dat ze Afghanistan verliet toen ze tweeëntwintig jaar oud was en jarenlang in een ander werelddeel verbleef, heeft als gevolg dat ze als ongelovige zal worden beschouwd. Ze beëindigt haar betoog door te verwijzen naar verschillende arresten van de Raad.

2.3. De verzoekende partij vraagt haar het statuut van vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en in zeer ondergeschikte orde de bestreden beslissing van de commissaris-generaal van weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus van 8 december 2022 te vernietigen.

2.4. Doorheen haar verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar en geeft zij de weblinks van onder meer de volgende rapporten:

- NANSSEN, *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”*, oktober 2021;
- EASO, *“Afghanistan – Country Focus – COI”*, januari 2022;
- EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan Common analysis and guidance note”*, April 2022;
- UNAMA, *“Human Rights in Afghanistan: 15 august 2021 – 15 june 2022”*, juli 2022;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”*, 30 August 2018;
- NANSSEN, *“De beschermingsnood van Hazara’s in Afghanistan”*, mei 2021;
- EASO, *“COI Query – Afghanistan - Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 september 2020;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *“UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”*, februari 2022.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 19 juni 2024 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022;
- EUAA, *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022;
- EASO, *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA, *“Country Guidance Afghanistan”* van mei 2024;
- EUAA, *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO, *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUAA, *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023;

- EUAA, “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 2 februari 2024.

3.2. Op 29 maart 2024 dient de verzoekende partij een aanvullende nota in waarmee zij de volgende elementen ter kennis wil brengen:

- attesten van inschrijving aan lessen om Nederlands te leren;
- beslissing van ontvankelijkheid van haar aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
- verschillende medische attesten;
- foto's van de verzoekende partij en haar partner;
- een zwangerschapsattest en een attest van bevalling (miskraam).

De verzoekende partij meent dat deze elementen belangrijk zijn om haar individuele situatie te kunnen beoordelen en rechtvaardigen dat haar de vluchtelingenstatus wordt toegekend.

3.3. Tijdens de terechtzitting van 27 juni 2024 legt ze een aanvullende nota neer waar ze de documenten, die ze reeds had neergelegd met haar aanvullende nota van 29 maart 2024, opnieuw neerlegt.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, overweging 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, overweging 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, overweging 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, overweging 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerdere verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de

ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, overweging 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.2.1. De verzoekende partij verklaart in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming dat ze de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is van de provincie Nangarhar. Ze verklaarde dat haar vader werd doodgeschoten door onbekenden en haar familie een conflict had met H.A., een machtige man in Afghanistan. Deze zei dat haar vader of grootvaders gronden hadden ingenomen of vernield en daarom wilde hij de gronden van haar familie innemen. Om haarzelf te beschermen begon ze te werken als bewaker van een commandant. Ze stopte met deze job in 2004. Ze verliet in 2009 Afghanistan omwille van haar problemen met H.A. en reisde naar Europa. Toen ze Afghanistan had verlaten werd het huis van H.A. aangevallen waarbij zijn vader om het leven kwam en vrouw en kind werden ontvoerd. H.A. beschuldigde haar ervan betrokken te zijn bij dat incident. Ze verbleef vervolgens ongeveer drie jaar in Noorwegen en Frankrijk. Ze keerde in 2015 terug naar Afghanistan. Een week na haar terugkeer informeerde de malek van haar dorp haar dat ze nog steeds gezocht werd door H.A. en dat men haar wou doden. Verder stelt ze dat de taliban haar kwamen vragen wanneer de arbaki's op patrouille kwamen. Tien dagen later werd er op haar deur geklopt. Ze liep weg naar de Malek waarop deze ging kijken wie deze onbekenden waren. Haar moeder wou dat ze Afghanistan verliet waarop de verzoekende partij dit ook deed. Na haar vertrek kwamen onbekenden vaak naar haar woning in Afghanistan. Bij een terugkeer vreesde ze gedood te worden door H.A. of door de arbaki's. Ter staving van haar eerste verzoek om internationale bescherming legt ze de volgende documenten neer:

- (i) een badge van haar werk als lijfwacht;
- (ii) een repatriëringsdocument;
- (iii) drie Franse documenten met betrekking tot haar terugkeer naar Afghanistan;
- (iv) vier medische documenten en
- (v) vier medische foto's;
- (vi) een bevestigingsbrief van de dorpsoudsten van haar dorp;
- (vii) een kopie van een enveloppe;

- (viii) haar medisch dossier;
- (ix) een psychologisch attest.

De commissaris-generaal nam in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde regio van herkomst, noch aan haar vluchtrelaas. Bij arrest van 9 oktober 2019 met nummer 227 223 werd de verzoekende partij niet als vluchteling erkend en werd haar geen subsidiaire bescherming toegekend.

4.2.2. De verzoekende partij diende op 23 oktober 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming. Ze verklaarde dat haar problemen nog steeds actueel waren en dat ze zelfs verergerd waren. Ze verklaart dat haar familie is verdwenen en mogelijk zelfs ontvoerd. Ze stelt geen adres, dokter of geld voor medicatie te hebben en verklaart ziek te zijn. Ter staving van haar tweede verzoek om internationale bescherming legt ze de volgende documenten neer:

- (i) een document van het Rode Kruis;
- (ii) zes medische attesten;
- (iii) een psychologisch attest.

De commissaris-generaal verklaart haar tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op 26 februari 2020 wegens een gebrek aan nieuwe elementen of feiten die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

4.2.3. De verzoekende partij diende op 6 maart 2020 een derde verzoek om internationale bescherming in. Ze verklaart dat ze de waarheid had verteld bij haar eerdere verzoeken om internationale bescherming en dat haar problemen nog verergerd zijn. Ze vernam dat de politie naar haar op zoek was omdat ze dachten dat ze een spion was voor de taliban. H.A. zou ook op zoek zijn naar haar en haar familie is nog steeds spoorloos. Ze verklaart veel stress te hebben en te willen werken in België. Ter staving van haar derde verzoek om internationale bescherming legt ze de volgende documenten neer:

- (i) een USB-stick met video's van dorpsgenoten en het dorpshoofd;
- (ii) verschillende foto's;
- (iii) een brief opgesteld door de imam en het dorpshoofd te bevestiging van haar problemen en afkomst;
- (iv) kopieën van Belgische verblijfstitels van drie dorpsgenoten;
- (v) een kopie van een document betreffende een tracing-procedure.

Op 13 augustus 2020 verklaarde de commissaris-generaal haar derde verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk.

4.2.4. Op 18 mei 2022 diende de verzoekende partij een vierde verzoek om internationale bescherming in. Ze verklaart geen recht te hebben op medische bijstand en kan in België niet legaal werken zonder verblijfsdocument. Ze verklaart drie of vier jaar in Noorwegen te hebben gewoond en van daaruit naar Afghanistan te zijn gerepatrieerd. Ze zou dit niet eerder vermeld hebben daar ze bang was om te worden teruggestuurd naar Noorwegen. Ze herhaalt verder haar eerder aangehaalde problemen, stelt dat ze nog steeds actueel zijn en vreest dat de taliban haar zullen vermoorden. Ter staving van haar vierde verzoek om internationale bescherming legt ze de volgende documenten neer:

- (i) haar geboorteakte;
- (ii) haar taskara;
- (iii) twee medische documenten.

Op 30 augustus 2022 verklaarde de commissaris-generaal haar vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk.

4.2.5. In het kader van haar vijfde verzoek om internationale bescherming verklaart ze dat ze vreest gedood te worden door de taliban omdat ze door hen wordt beschouwd als spion nadat ze ook eerdere problemen heeft gehad met de politie. Daarnaast geeft ze te kennen dat familieleden van personen die gewerkt hebben voor de vroegere Afghaanse overheid gevaar lopen. In dit verband wil ze verwijzen naar haar broer die voor de nationale politie heeft gewerkt. Ze voegt tevens toe dat de taliban haar zullen doden omdat ze zich al geruime tijd in het Westen bevindt en ze haar dus niet langer zullen beschouwen als moslim. Ter staving van haar huidige verzoek om internationale bescherming voegt ze de volgende documenten toe:

- (i) een brief waarin wordt gesteld dat ze een inwoner is van het dorp Kohna Deh en problemen kende met de politie;

- (ii) een brief van de lokale politiecommandant waarin wordt gesteld dat ze zich aan de politie moet overdragen;
- (iii) een brief die haar terugkeer naar het dorp in 2016 en haar problemen aldaar bevestigt;
- (iv) een dreigbrief van de taliban;
- (v) een kopie van de taskara van haar broer;
- (vi) een kopie van de politiebade van haar broer;
- (vii) een kopie van de bankkaart van haar broer;
- (viii) kopieën en foto's van certificaten betreffende haar broers werk bij de nationale politie;
- (ix) foto's van haar broer als soldaat bij de politie;
- (x) een onleesbare kopie van een document vanwege de *"Headquarters United States Forces-Afghanistan"*.

4.2.6. In de bestreden beslissing wordt haar vijfde en huidige verzoek om internationale bescherming in België niet-ontvankelijk verklaard aangezien zij geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Deze beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat:

- haar loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen kan niet als nieuw element worden beschouwd die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt daar deze reeds eerder, in haar vorige verzoeken om internationale bescherming, werden beoordeeld;
- de documenten die betrekking hebben op haar eerder vermelde problemen met de taliban niet kunnen worden beschouwd als een nieuw element dat haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt aangezien de verzoekende partij niet op de hoogte is van de inhoud van deze brieven, haar verweer dat ze ongeletterd is niet kan overtuigen daar ze in contact staat met de malek en dus extra informatie over deze brieven zou kunnen vragen en er slechts beperkte bewijswaarde aan deze brieven kan worden toegekend daar uit de algemene landeninformatie blijkt dat er een hoge mate van corruptie en documentenfraude heerst in Afghanistan;
- ze een vrees omwille van de tewerkstelling van haar broer niet aannemelijk kan maken omdat de tewerkstelling van haar broer in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming reeds niet aannemelijk wordt geacht, ze nooit eerder een vrees omwille van de tewerkstelling van haar broer naar voor heeft gebracht, haar vierde verzoek om internationale bescherming dateert van na de machtsovername maar ze geen melding maakt van enige vrees omwille van deze tewerkstelling en haar documenten niet kunnen overtuigen daar deze slechts een relatieve bewijswaarde hebben wegens de hoge mate voor documentenfraude in Afghanistan;
- ze geenszins *in concreto* aantoonst dat ze vervolging dient te vrezen omwille van een (toegeschreven) verwestering;
- de verzoekende partij geen nood heeft aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet gezien de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren, doch wel van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is;
- er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.2.7. Door middel van een aanvullende nota legt de verzoekende partij de volgende documenten neer:

- (i) attesten van inschrijving om Nederlands te leren;
- (ii) beslissing van ontvankelijkheid van haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
- (iii) verschillende medische attesten;
- (iv) foto's van de verzoekende partij en haar partner en
- (v) een zwangerschapsattest en een attest van bevalling (miskraam).

4.2.8. Deze documenten kunnen beschouwd worden als nieuwe elementen in die zin dat ze nog niet eerder in haar procedure zijn naar voor gebracht. De kernvraag is of deze documenten kunnen beschouwd worden als nieuwe elementen die haar kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

4.2.9. De door de verzoekende partij, door middel van een aanvullende nota, neergelegde doktersattesten attesteren dat op 20 februari 2024 een arts heeft vastgesteld dat een vrouw genaamd N.U. bevallen is op 22 september 2023 en op de datum van 20 februari 2024 opnieuw zwanger is en moet bevallen in 7 augustus 2024. Tijdens de terechtzitting wordt aan de verzoekende partij de vraag gesteld wie deze vrouw is. De verzoekende partij verklaart hierop dat ze reeds drie jaar van haar voormalige echtgenote in

Afghanistan gescheiden is en op heden met N.U. is getrouwd en met deze vrouw samenwoont. Ze stelt dat dit echter enkel een religieus huwelijk betreft. Ze voegt hier verder aan toe dat deze vrouw sinds 11 april 2023 erkend werd als vluchteling in België.

Elk verzoek om internationale bescherming moet op zijn eigen merites worden beoordeeld. Uit de erkenning van de nood aan internationale bescherming in hoofde van haar partner N.U. volgt niet automatisch dat de verzoekende partij zelf nood heeft aan internationale bescherming. De Raad herinnert eraan dat in het arrest N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “*vluchteling*” en van “*persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt*” (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft, dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond van het feit dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Evenwel trad het Hof de advocaat-generaal bij in zijn stelling dat dit niet verhindert dat “*wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade*” (HvJ 4 oktober 2018, N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov, nr. C-652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens de welke “*Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen*”.

Gelet op het geheel van deze vaststellingen, met name dat de verzoekende partij religieus getrouwd is met een vrouw die in België erkend vluchteling is, de psychologische problemen van de verzoekende partij, het feit dat zij sinds 2009 Afghanistan heeft verlaten en in die periode maar kort is teruggekeerd naar haar regio van herkomst, acht de Raad een verder en gedegen onderzoek aangewezen naar de omstandigheden van dit huwelijk met N.U., haar bewering dat N.U. internationale bescherming heeft bekomen, de redenen van deze bescherming en de invloed van dit huwelijk op de verzoekende partij bij de evaluatie van de mogelijke risico's op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan.

Voorts blijkt dat op 23 maart 2023 de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet door de gemachtigde van de staatssecretaris ontvankelijk verklaard werd. Uit het medisch getuigschrift gevoegd aan de aanvullende nota van de verzoekende partij blijkt dat zij lijdt aan psychologische problemen.

In de EUAA “Country Guidance Afghanistan” worden personen met ernstige medische problemen, waaronder mentale gezondheidsproblemen omschreven als een risicoprofiel. In Afghanistan worden personen met mentale gezondheidsproblemen en fysieke handicaps vaak gestigmatiseerd, volgens de objectieve landeninformatie. Hun medische of mentale situatie wordt vaak beschouwd als verband houdende met God's wil (EUAA Country Guidance, p. 103) en mishandeling van deze personen door de gemeenschap en/of hun familie komt voor. Vrouwen, gehandicapte personen en terugkerende migranten zijn daarbij in het bijzonder kwetsbaar. Haar psychologische problemen wijzen op een zekere mate van kwetsbaarheid en kunnen mogelijk bijdragen tot een verhoogde zichtbaarheid in geval van terugkeer naar haar regio van herkomst. In het kader van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming moet de vervolgingsvrees van de verzoekende partij worden beoordeeld vanuit de nieuwe (machts)dynamiek die in Afghanistan is ontstaan na de machtsovername. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat zelfs indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan mogelijk wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de verzoekende partij kan worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat, op basis van de concrete en individuele elementen die door de verzoekende partij werden aangereikt, voor haar een aantal risicobepalende factoren lijken te bestaan, waarvan moet worden nagegaan of zij, cumulatief beschouwd voldoende zijn om te besluiten dat voor de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenwel laten de in de huidige fase van de procedure voorliggende elementen en stukken de Raad

onvoldoende toe om een compleet en correct beeld te krijgen van het geheel van verzoekers omstandigheden, zodat het ook niet mogelijk is om een beoordeling te maken van het risico bij een terugkeer.

Een verder onderzoek naar haar specifieke profiel en de mogelijke risico's voor haar bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de bovenstaande elementen eigen aan haar zaak, dringt zich op. De Raad is van oordeel dat haar verklaringen en de informatie die zij voorlegt omtrent haar psychologische problemen verder grondig onderzoek behoeven. Daarbij moet rekening worden gehouden met het repressieve beleid van de taliban, dat is gestoeld op een extreme versie van de sharia maar ook is beïnvloed door lokale tradities en tribale codes waarbij het rechtskader onduidelijk blijft en met de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht en waaruit eveneens blijkt dat de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

Uit dit alles volgt dat de Raad op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier, gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet verder op nuttige wijze kan evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek, kan de Raad het beschermingsverzoek van de verzoekende partij niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

5. Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

6. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 december 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend vierentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M. RYCKASEYS